

Do New Yorku jsem dorazil v září 1944, a ne 1945, jak tvrdí hromada zažranejch autorů, co o mně píšou. Když jsem se tam dostal, bylo už skoro po válce. Hromada kluků šla válčit s Němci a Japonci, a některý se nevrátili. Já měl štěstí, válka skončila. Po celým New Yorku byly mraky vojáků v uniformách. Na to se pamatuju.

Bylo mi osmnáct, mlíko na bradě, v některých věcech jako třeba ženský a drogy jsem byl naprostej zelenáč. Ale věřil jsem si, že umím hrát, a života v New Yorku jsem se nebál. Město byla pro mě nicméně hrozná senzace, hlavně ty vysoký baráky, hluk, autáky a všichni ty prdlí lidi, který byli snad úplně všude. Všechno tam jelo na plný koule, takový tempo jsem ještě nikde neviděl; myslel jsem si, že Chicago a St. Louis jsou rychlý města, ale s New Yorkem se vůbec nemohly rovnat. Takže první věc, na kterou jsem si musel zvyknout, byli lidi. Ale jezdit tam podzemkou byla paráda, jezdila strašně rychle.

Nejdřív jsem bydlel v hotelu Claremont, který byl na Riverside Drive, přímo naproti Grantova memoriálu. Juilliard mi tam zajistil pokoj. Pak jsem si našel pokoj nahoře, na 147. ulici a Broadwayi, v činžáku, co patřil Bellovým, co byli z East St. Louis a znali moje rodiče. Byli to fajn lidi, pokoj byl velkej, čistej a stál mě jenom dolar týdně. Otec mi platil školný a kromě peněz na činži mi dal ještě trochu kapesnýho, se kterým se dalo jeden dva měsíce vystačit.

První týden v New Yorku jsem strávil hledáním Birda a Dizzyho. Hledal jsem ty dva frajery všude, utratil jsem všechny peníze, a stejně jsem je nenašel. Musel jsem zavolat domů a požádat otce o nějaký peníze, který mi taky poslal. Byl jsem pořád ještě čistej, žádný kouření, drogy nebo alkohol. Byl jsem prostě udělanej do muziky a to mě dokázalo dostat do naprostýho rauše. Když začala na Juilliardu škola, jezdil jsem podzemkou na 66. ulici, kde se škola nacházela. Od samýho počátku se mi nelíbilo, co se tam dělalo. Ty blbosti, co tam vykládali, byly pro mě moc bělošský. Kromě toho mě zajímalo, co se děje na jazzový scéně, to byl ten pravej důvod, proč jsem šel do New Yorku, dostat se mezi ty lidi, poznat scénu, která frčela kolem Minton's Playhouse v Harlemu, a proniknout do dění na 52. ulici, který tehdy každej, co se motal kolem muziky, říkal prostě „Ulice“. Kvůli tomu jsem byl v New Yorku, nasát z toho dění co nejvíc; Juilliard byl jenom zastírací manévr, mezipřistání, záminka, jak se dostat blíž k Birdovi a Dizzymu.

Když jsem se dostal na 52. ulici, našel jsem Freddieho Webstera, se kterým jsem se potkal v St. Louis, když tam projížděl s kapelou Jimmieho Lunceforda. Pak jsem si šel do Harlemu poslechnout Savoy Sultans, co hráli v Savoy Ballroom; šli jsme na ně s Freddiem. Byli to děsný machři. Já se ale pořád pokoušel najít Birda a Dizzyho, a i když se mi tam líbilo, kvůli tomuhle jsem do New Yorku nepřišel.

Druhá věc, kterou jsem hledal, byla jízdárna. Protože můj otec i děda měli koně a já na nich jezdil téměř celej život, miloval jsem je jako osobnosti a rád jsem na nich jezdil. Myslel jsem, že by mohli být v Central Parku, takže jsem ho procházel nahoru a dolů, od 110. ulice až k 59., a hledal jsem konírny. Nikdy jsem je nenašel. Nakonec jsem se zeptal policajta, kde bych je našel, a ten mi řekl, že jsou někde kolem 81. nebo 82. ulice. Šel jsem tam a zajezdil si na několika koních. Zřízenci se na mě dívali trochu divně, zřejmě asi nebyli zvyklí, že si přijde černochoz zajezdit na koních. Ale řekl jsem si, že to je jejich problém.

Šel jsem do Harlemu, abych zkusil klub u Mintona, kterej byl na 118. ulici mezi Sedmou avenue a St. Nicholas. Vedle Mintona byl hotel Cecil, kde bydlela většina muzikantů. Dobře to tam hučelo.

První trouba, na kterýho jsem na rohu 117. ulice a St. Nicholas naražil, byl řízek, kterému se říkalo „Límec“. Bylo to v malém parku, tomu se říkalo Dewey Square, sedávali tam všichni muzikanti a fetovali. Nikdy jsem neznal Límcevo pravý jméno. Byl ze St. Louis. Býval tam dexedrinovým králem, a když přijel Bird do St. Louis, zásoboval ho dexedrinem, muškátem a hašem. Zkrátka, teď je Límec v Harlemu, elegantní jako bankrotářův čokl, na sobě sněhobílou košili, černej hedvábnej oblek, vlasy ulízaný dozadu až na ramena. Řekl mi, že se v New Yorku pokoušel hrát u Mintonu na saxofon. Ale když byl v St. Louis, tak nehrál moc vytrvale. Prostě se chtěl jenom motat kolem muzikantů. Ke všemu to byl *fakt* srandovní týpek. A teď byl tady, snažil se zahrát si u Mintonu, v Mekce černýho jazzu. Nikdy to nedokázal. U Mintonu si Límce nikdo ani nevším.

Minton i hotel Cecil byly prvotřídní podniky a měly fakt styl. Lidi, co tam chodili, představovali tu nejlepší smetanku z Harlemský černošský society. Ten velkej procovskej barák naproti Dewey Square se jmenoval Graham Court. V těch obrovskejch, báječnejch bytech bydlela velká část černý honorace, rozumíte, doktoři, právníci a takový ti černoši typu vrchní-šéf-negr. K Mintonovi chodila hromada lidí z okolí, ze Sugar Hill, a než sem skutečně přišly v šedesátejch letech drogy, který celou tu scénu zničily, byla to tady fakt extratřída, skutečně nóbl.

Lidi, co chodili k Mintonovi, nosili obleky a kravatu, protože v oblíbení napodobovali lidi, jako byl Duke Ellington nebo Jimmie Lunceford. Teda ty byli děsně elegantní jako nikdo jinej. Ale dostat se k Mintonovi nebyl žádněj velkej problém. Vstupný ke stolu bylo asi dva dolary a měli tam bílý plátěný ubrusy a v malejch skleněnejch vázách stály květiny. Bylo to fajn, o hodně hezčí než kluby na 52. ulici, a vešlo se tam asi 100 až 150 lidí. Byl to hlavně klub, kam se chodilo na večeri, a jídlo připravovala parádní černoška, která se jmenovala Adelle.

Hotel Cecil byl taky fajn, bydlelo tam hodně černejch hudebníků, když zavítali do města. Ceny tam byly rozumný a pokoje byly čistý a velký. Kromě toho se tam poflakovalo pár prvotřídních šlapek, takže když si někdo chtěl provětrat koule, mohl si zaplatit hezkou ženskou a najmout si pokoj.